

Dumnezeu și Mamona - o alianță imposibilă

14 octombrie 2006

Gili Cârstea

Să reluăm o temă recentă, insuficient analizată:

„Atunci s-a apropiat de Isus un om, și I-a zis: 'Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viața veșnică?'

El i-a răspuns: 'De ce mă întrebi: ,Ce bine?' Binele este Unul singur. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.'

„Care?’ I-a zis el. Și Isus i-a răspuns: ,Să nu ucizi; să nu preacurvești; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta,’ și ,Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.’

Tânărul I-a zis: ,Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea; ce-mi mai lipsește?’

„Dacă vrei să fii desăvârșit’ i-a zis Isus ,du-te de vinde ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer! Apoi vino, și urmează-Mă’” (Mat 19:16-21).

Nu este prima oară când Domnul Hristos propune standarde imposibile. În predica de pe munte, El a răsturnat mentalitățile acestei lumi la fel de tulburător ca mesele schimbătorilor de bani. Să nu alergi după hrană și îmbrăcăminte, să te bucuri atunci când ești asuprit și batjocorit, să iubești pe vrăjmași, toate acestea sunt contrare practicilor acestei lumi. În pasajul nostru, Domnul spune că pretendentul la ucenicie trebuia să-și vândă toată averea, dar toată, nu doar o parte, și apoi să vină după El. Și ce să facă cu banii obținuți din averea vândută? Să-i reinvestească în industria alimentară naturistă? Să-i doneze bisericii? Să-i încredințeze unei instituții independente, cum era grupul ucenicilor? Să sponsorizeze misionari în țări depărtate?

Nimic din toate acestea, căci împărăția lui Dumnezeu nu funcționează astfel. El trebuia să-i returneze de acolo de unde îi luase, adică de la cei ce truseră pentru acumularea lor. Apoi, cu buzunarele goale, trebuia să se alăture grupului. Cu buzunarele goale? Nici măcar acolo, un zece mii de euro pentru pungulița fermecată a lui Iuda, ca un minim necesar pentru cheltuielile zilnice? Din păcate pentru Iuda, nici măcar atât.

Observați mentalitatea Lui cu privire la dilema noastră: „Iscoditorii aceștia L-au întrebat: ,Învățătorule, știm că vorbești și înveți pe oameni drept, și că nu cauți la fața oamenilor, ci-i înveți calea lui Dumnezeu în adevăr. Se cuvine să plătim bir Cezarului sau nu?’ Isus le-a priceput viclenia, și le-a răspuns: ,Pentru ce Mă ispitiți? Arătați-Mi un ban (grecește: dinar). Al cui chip, și ale cui slove sunt

scrise pe el?’ ,Ale Cezarului’ au răspuns ei. Atunci El le-a zis: ,Dați, deci, Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu’” (Luca 20:21-25).

De ce insistă unii că banii sunt ai lui Dumnezeu? Ei nu se uită ce chipuri sunt pe bancnotele noastre, și ale cui slove sunt inscripționate acolo? Pe cele aflate în ascendență veți vedea poduri și iar poduri (pond – pontiff) ceea ce spune că puterea ce le-a emis se socotește o întinzătoare de punți peste abisuri – abisuri teologice, mai ales. Pe cele care au vrăjit până acum națiunile, dar au început să mai slăbească, obiectivul este chiar mai evident reprezentat. Peste tot în jurul piramidei cu ochiul lui Horus veți găsi 13 elemente decorative, iar slovele, ce să mai vorbim... Fără nicio jenă, deschis și clar ca să priceapă toată lumea despre ce este vorba. Cei care le-au emis doresc o nouă ordine, așa cum spunea demonul autor în *The Externalisation of the Hierarchy* : “Pe noi ne interesează un singur subiect, și anume aducerea noii ordini mondiale.”

Horus și frăția lui se bucură imens că așa-ziii urmași ai lui Hristos amestecă lucrurile lui Dumnezeu cu lucrurile Cezarului. Ei vibrează de plăcere când observă că poporul acesta este mort fără bani, și că toate proiectele și programele lui depind de bani. Lucrarea are nevoie de “bani mulți,” spunea un misionar. “Sigur că da,” își râd în barbă stăpânilor acestei lumi, “iar noi o să vă dăm oricât vă trebuie, atâta timp cât îi folosiți pentru a ridica aici o lume mai bună, așa cum ați promis.”

Cezarul nu a rezistat niciodată tentației de a se amesteca în lucrarea lui Dumnezeu, mai ales când a fost curtat și împins de la spate chiar de “slujitorii” lui Dumnezeu. Vine ziua când Cezarul va ajunge din nou să pretindă că lucrarea lui Dumnezeu este chiar el, și vai celor care nu vor recunoaște autoritatea lui în domeniul spiritual. Iar el, pentru a-și realiza scopurile, va folosi cea mai eficientă unealtă pe care o are – banul.

Misionarii noștri avizi după sume colosale au o șansă reală de a înțelege de unde vin banii cu care pun ei pe picioare adevărate imperii mediatice. Este cât se poate de simplu: Să deschidă gura și să predice solia îngerului al treilea (mesajul, evident, nu sloganul), și vor vedea imediat cum seacă izvorul și cum se golește cornul abundenței pe care acum îl atribuie lui Dumnezeu.

Dar nu îndrăznesc să facă acest test. Li se pare corect, și mai ales convenabil, să amestece treburile lui Dumnezeu cu ale Cezarului, sperând să nu deranjeze pe niciunul dintre ei. Încearcă să păstreze un armistițiu discret între Dumnezeu și Mamona, angajându-i pe amândoi în construirea unei lumi mai bune. Iar Mamona se simte foarte confortabil în rolul de trezorier al corporației pioase contemporane.

Nu ar fi exclus ca aceasta să fie chiar calea prin care “urâciunea pustiirii” va fi așezată în locul sfânt.

Cine citește, să înțeleagă.
